

ת"פ 67633/02/20 - מדינת ישראל נגד אדם אבו עסב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 67633-02-20 מדינת ישראל נ' אבו עסב
תיק חיצוני: 2020\710

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם אדם אבו עסב
ב"כ המאשימה: עו"ד מנאל אבו-עמר
ב"כ הנאשם: עו"ד מוסטפא יחיא
גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בשנית, הכולל שני אישומים, בעבירות רכישת והחזקת נשק והחזקת תחמושת ובעבירת קשירת קשר לרכישת נשק.

במהלך שנת 2012, במועד שאינו ידוע במדויק, על רקע סכסוך של הנאשם עם אחרים, רכש הנאשם נשק חצי אוטומטי מסוג FN קליבר 9 מ"מ, יחד עם 40-50 כדורים, מאדם המכונה בלאל בסכום של 12,000 ₪. הנאשם הטמין את הנשק בעליית גג ביתו. במועד לא ידוע במהלך שנת 2019, העביר הנאשם את הנשק מעליית הגג אל מוסך שבבעלותו. הנאשם החזיק בנשק ובתחמושת עד ליום מעצרו, וכן החזיק בביתו מחסנית ריקה ושני כדורים. בשל כך הורשע הנאשם בעבירות רכישת והחזקת נשק והחזקת תחמושת שיוחסו לו באישום הראשון.

כשלושה עד ארבעה חודשים לפני מעצרו, החליט הנאשם יחד עם אחר לרכוש שני רובי M16 תמורת 19,000 ₪ כל אחד. בהמשך, האחר פנה אל הנאשם ועדכן אותו כי אדם נוסף הציע למכור להם שני רובי M16 מאולתרים תמורת 45,000 ₪ לרובה אחד. בעקבות רצונו של הנאשם לרכוש רובה מקורי ובשל המחיר הגבוה לנשק המאולתר, סירב הנאשם להצעה. בשל כך הורשע שהנאשם בעבירת קשירת קשר לרכישת נשק שיוחסה לו באישום השלישי.

2. הצדדים הציגו הסדר דיוני, שלפיו כתב האישום תוקן כך שנמחק ממנו האישום השני, הנאשם הודה במיוחס לו והורשע. לא נערך הסדר לעניין העונש.

3. תסקיר שירות המבחן מיום 28.10.20 מלמד כי הנאשם בן 34, נשוי ואב לארבע בנות שהגדולה בהן בת תשע שנים. טרם מעצרו התגורר הנאשם במחנה פליטים שועפט ועבד כקבלן אינסטלציה. משפחת מוצאו מונה זוג הורים ושמונה ילדים. למשפחתו המורחבת של הנאשם סכסוך עם משפחה אחרת. הנאשם נשר ממערכת החינוך בשנת לימודיו האחרונה, השתלב בקורס ללימוד עברית, והיה מובטל במשך מספר

חודשים. בתקופה זו החל לעשן סיגריות וחשיש, אך לדבריו מדובר בהתנסויות בודדות בנסיבות חברתיות ומאז גיל 30 לא השתמש בסמים. בהמשך עבד עם אביו בעסק של האב ולאחר מכן פתח עסק עצמאי משגשג. מאז חדל אביו של הנאשם לעבוד בשנת 2014, הנאשם מסייע כלכלית להוריו ולשני אחיו הצעירים המתגוררים עמם.

הנאשם נישא לאשתו בשנת 2011 ותיאר כי הוא משקיע משאבים כלכליים ורגשיים רבים במשפחתו.

לנאשם אין עבר פלילי. ביחס לעבירות שביצע תיאר הנאשם, כי ברקע עמד סכסוך משפחות בין משפחת המוצא שלו לבין בני דודיו, ובין החמולה של משפחתו לחמולות אחרות המתגוררות בשכנות, ובמסגרת זאת גם משפחתו ספגה התנכלויות ואלימות ובית משפחתו הוצת. הנאשם תיאר תחושה של חוסר אונים בשל העדר מענה מספיק והגנה הולמת מצד המשטרה. הנאשם הוסיף כי נגדו ונגד אביו פורסמו איומים ברשת פייסבוק והוא הרגיש כי הוא ומשפחתו מצויים בסכנת חיים ממשיית ומאיומים מצד גורמים שונים, ולכן רכש נשק. ביחס לאישום השלישי טען הנאשם כי מדובר היה בשיחה שטחית בלבד, הוא שלל תכנון ממשי של רכישה וטען כי לא היה המשך לשיחה.

שירות המבחן ציין כי הנאשם מקבל אחריות חלקית על ביצוע העבירות, תוך שמבטא עמדות המצדיקות את מעשיו וצמצום מחומרתן, וכי נשקף פער בין חומרת העבירות לבין תיאורו את אורח חייו.

להערכת שירות המבחן, על רקע דפוסי אישיותו של הנאשם, בכלל זה פגיעות בדימוי עצמי, לצד צרכי כבוד, הצלחה, והגנה, ובנסיבות שבהן יוסיף להתגורר באזור העבירה, בקרבת יריבי המשפחה, לא ניתן לשלול הישנות התנהגות דומה בעתיד. יחד עם זאת, לנוכח עברו הנקי והעובדה כי מנהל חיי משפחה תקינים ותפקוד תעסוקתי תקין, על רקע ההתרשמות שלפיה להליכים המשפטיים השפעה מרתיעה ולנוכח הסכמתו הראשונית של הנאשם, על אף חששות שהביע, להשתלב בטיפול והרצון שמביע לניהול אורח חיים נורמטיבי במנותק ממשפחתו, שירות המבחן המליץ להימנע מלגזור על הנאשם מאסר בפועל, ותחת זאת המליץ לגזור עליו מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן.

4. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאישומים, שינוע בין שמונה-עשר לשלושים ושישה חודשי מאסר בפועל לכל אירוע, לצד מאסר מתונה וקנס. המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של המתחמים, תוך חפיפה מסוימת ביניהם - שלוש שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס, וכן ביקשה לחלט את מכשירי הטלפון ששימשו לביצוע העבירות. בטיעוניה הדגישה המאשימה את הערכים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, את הנזקים שהיו עלולים להיגרם כתוצאה מהחזקת הנשק במשך שנים ארוכות בבית שבו מתגוררים גם קטינים, את פרק הזמן הארוך שבו הוחזק הנשק באישום הראשון, על רקע קיומו של סכסוך פעיל, את מגמת ההחמרה ביחס לענישה על עבירות נשק ואת האחריות החלקית בלבד שמקבל הנאשם על מעשיו.

5. מטעם ההגנה העידו חמישה עדי אופי:

ברוך בן זקן, חבר של הנאשם ובעל קשרי עבודה עמו סיפר על נדיבותו של הנאשם ועל התנהלותו הנעימה;

ג'דוע גבוע, מוכתר ראס שחאדה, המכיר את הנאשם מאז שהיה ילד, תיאר את אופיו הנח והרגוע של הנאשם ואת מנהגו לעזור לזולת. המוכתר תיאר גם את הריב בין החמולות ואת שריפת בית משפחתו של הנאשם;

גמיל סנדוקה, מוכתר מחנה הפליטים שועפט וחבר בוועדת גישור של המשטרה, המכיר את משפחתו של הנאשם מזה מספר שנים, סיפר על סכסוך המשפחות במסגרתו הוצת בית משפחתו של הנאשם. עוד תיאר מר סנדוקה כי מכיר את הנאשם כאדם עובד המתרחק מבעיות, שסייע לו עם כלי עבודה כשנדרש פינוי כבישים בעת סופת שלגים. לדבריו, הופתע מאד כשנודע לו עד לדבר מעצרו של הנאשם והתקשה להאמין שהנאשם ביצע עבירה;

אודי בן מרדכי הוא עמית עסקי של הנאשם, המכיר אותו שנים ספורות. מר בן מרדכי תיאר כי חסרונו של הנאשם במקום העבודה מורגש מאד וכי הכל מצפים לשובו. גם הוא תיאר שהתקשה להאמין שהנאשם מעורב בעבירת נשק והביע תקווה שישוחרר במהרה.

דאוד אבו עסב, אביו של הנאשם, תיאר כי העניק לבנו חינוך מצוין וכי משפחתו שומרת חוק, אך סכסוך המשפחות במסגרתו הוצת ביתם השפיע על הנאשם לרעה ופגע בו.

עוד הוגשו מטעם ההגנה חוזה עבודה שבו התחייב הנאשם במסגרת העסק שלו ואישור על לימודי בנותיו בבית ספר פרטי.

6. ב"כ הנאשם ביקש להתייחס אל שני האישומים כאל אירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, טען כי מתחם העונש הוא בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות לשמונה- עשר חודשי מאסר בפועל, וביקש לגזור על הנאשם עונש המצוי בתחתית המתחם. ב"כ הנאשם הדגיש את העובדה כי הגם שהנאשם החזיק בנשק ובתחמושת במשך שנים ארוכות, הוא לא עשה בהם שימוש ולא הייתה לו כוונה לבצע עבירה באמצעותם. עוד טען כי הסכסוך עם המשפחה האחרת הסתיים. ב"כ הנאשם טען עוד, כי הנאשם הסגיר את האקדח למשטרה מתוך רצון אמיתי להיפטר ממנו, וכי אלמלא היה מסגיר אותו, האקדח מעולם לא היה מתגלה, ובכך יש משום קבלת אחריות ממשית על ביצוע העבירות.

הודגש כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי שעובד ומנסה לפרנס את משפחתו ביושר, ואף מנסה למלא את תפקידו בחברה בעבודה מרחוק, ממקום מעצר הבית.

ביחס לעבירת הקשר נטען כי מלבד השיחה שהייתה לנאשם עם קרוב משפחתו, הוא לא עשה דבר כדי לקדם את מימוש הקשר.

נטען כי הנאשם למד מהטעות שעשה, הפיק לקחים מתקופת המעצר בת החודשיים וחצי שבה שהה, וכי האפשרות שיחזור לבית הסוהר מטילה עליו מועקה, והיא אף עשויה לפגוע בשיקומו.

7. הנאשם בדברו האחרון הודה בטעות שעשה, סיפר על האירוע הטראומתי של הצתת בית המשפחה והברחתם של בני משפחתו מהבית הבוער בתוך רכב להובלת בעלי חיים על מנת שלא ייפגעו. הנאשם טען כי לא התכוון להשתמש בנשק, אלא במקרה שבו מישהו היה נכנס לביתו כדי לפגוע בו, הביע הבנה לפגיעה בשימוש בנשק עלול לגרום, והתחייב כי לא ישוב על מעשיו.

מתחם העונש ההולם

8. הגם שהנאשם הורשע בעבירות שיוחסו לו בשני אישומים שונים, מדובר בעבירות שיש ביניהן דמיון רב וקווים מחברים ההופכים אותן ל"אירוע אחד" לצורך קביעת מתחם העונש ההולם; לא הובאו ראיות לסתור את טענת הנאשם, כי הצטיידותו והחזקתו בנשק ובתחמושת כמתואר באישום הראשון, כמו גם הקשר שקשר לרכוש נשק כמתואר באישום השלישי, היו במסגרת אותם ניסיונות של הנאשם להתגונן ולהגן על בני משפחתו מפני פגיעה, במהלך סכסוך המשפחות שהעיב על חייהם. לפיכך אקבע מתחם עונש הולם אחד בגין שתי העבירות.

9. הערכים המוגנים באמצעות העבירות שביצע הנאשם - הן החזקת הנשק והתחמושת, הן קשירת הקשר לרכישת נשק, הם שמירה על חיי אדם ושלמות הגוף, שמירה על שלום הציבור ובטחון, על הסדר הציבורי ועל שלטון החוק.

10. כל העבירות שביצע הנאשם בוצעו מתוך תכנון ומחשבה מוקדמת. הנאשם החזיק בנשק שהיה ברשותו ובתחמושת במשך שנים ארוכות, העביר אותם ממקום למקום, והעובדה שלא עשה בהם שימוש נבעה אך מתוך כך שלא הזדמנו לו הנסיבות שלשמן הצטייד בנשק ובתחמושת. בנסיבות אלה, קשה לראות במעשים משום "מעידה" של אדם נורמטיבי.

11. לא זו בלבד שלאורך השנים הרבות הנאשם לא גילה כל חרטה על החזקת הנשק והתחמושת ולא הפסיק את ביצוע העבירות, אלא שהוא קשר קשר להצטייד בכלי נשק נוסף.

12. שני כלי הנשק - זה שהחזיק הנאשם וזה שקשר קשר לרכוש - הם כלי נשק המסוגלים לירי אוטומטי, ועל כן הסכנה הכרוכה בהחזקתם גדולה מהרגיל.

13. החזקת הנשק והתחמושת בוצעה על ידי הנאשם לבדו. קשירת הקשר נעשתה עם אדם נוסף שלא הועמד לדין, ועובדה אחרונה זו היא נסיבה בעלת משקל אך לא בקביעת מתחם העונש ההולם, אלא בקביעת העונש המתאים לנאשם.

14. הנאשם הצטייד בנשק ובתחמושת בשל החשש לחיי משפחתו, על רקע סכסוך החמולות שבו מעורבת המשפחה. הגם שניתן לגלות הבנה למצוקה שבה היה נתון הנאשם, בפרט לאחר שהוצת בית משפחתו על יושביו, ולאור קוצר ידה של המשטרה להגן עליו ועל משפחתו, קשה להשלים עם נטילת החוק לידיים.

זאת ועוד, בהתאם להלכה הפסוקה, גם החזקת נשק לשם הגנה עצמית אינה מצדיקה הקלה משמעותית בעונש (לענין זה ראו ע"פ 1505/14 **לידאווי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 4.11.14)).

15. לדאבון הלב, עבירות בנשק הן נפוצות. כלי נשק חם הפכו זמינים וקל להשיגם, והחומרה שבהחזקת הנשק נובעת מן העובדה, שלרוב מדובר בעבירה שנועדה לאפשר ביצוע עבירות חמורות יותר. ואכן, לעיתים קרובות מדי נעשה שימוש בכלי נשק חם לצורך פתרון סכסוכים ברחוב ובבית, לא פעם נפגעים במהלך סכסוכים אלה בני אדם חפים מפשע, ולא פעם אף מתרחשות תאונות כתוצאה מהחזקה לא מורשית של נשק.

סכנה זו קמה גם במקרה דנן, שבו הנשק הוחזק בבית שבו גרו בנותיו הקטנות של הנאשם, וכאשר החשש לשימוש בנשק על רקע הסכסוך שבו הייתה מעורבת משפחתו של הנאשם היה ממשי.

16. למרבה המזל, בסופו של יום הסיכון לא התממש, ולאורך השנים הארוכות שבהן החזיק הנאשם בנשק ובתחמושת הוא לא עשה בהם שימוש, ואלה אף לא הגיעו לידיהם של גורמים עברייניים, אלא נתפסו על ידי המשטרה. גם התכנית שרקם הנאשם לרכוש נשק נוסף, לא התממשה בסופו של יום.

17. בשל הצורך בהרתעת הרבים, ועל מנת למגר את התופעה ההולכת וגוברת של הצטיידות והחזקה בכלי נשק ללא רישיון ולצמצם את כמות הנשק הבלתי חוקי המוחזק בידי הציבור, ניכרת בשנים האחרונות החמרה בענישה בגין עבירות בנשק. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט י' אלרון ברע"פ 5613/20 **אלהוזייל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.08.20):

"עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, למרבה הצער, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען."

18. ואמנם, פסיקת בית המשפט העליון חזרה והדגישה את הצורך להרתיע מפני ביצוע עבירות נשק באמצעות ענישה מחמירה, אשר רק במקרים חריגים ויוצאי דופן לא תכלול מאסר בפועל. עיון בפסיקה מלמד כי בנסיבות דומות או קרובות של החזקת נשק, נגזרו, ככלל עונשי מאסר בפועל. ראו למשל רע"פ 5613/20 **אלהוזייל נ' מדינת ישראל** הנ"ל; רע"פ 2281/15 **חדיג'ה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 27.4.15); עפ"ג (חי') 23517-02-20 **מדינת ישראל נ' אלכילאני** (פורסם בנבו, 28.7.20); עפ"ג (ב"ש) 50522-10-19 **אלבולוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 18.12.19); עפ"ג (נצ') 21260-10-19 **מדינת ישראל נ' מזאריב** (פורסם בנבו 24.11.19); ת"פ (י-ם) 52546-02-19 **מדינת ישראל נ' נאבולסי** (פורסם בנבו 9.9.19) והפסיקה הנזכרת שם. במקרים חריגים בלבד, בפרט כאשר עמדו על הפרק שיקולי שיקום משמעותיים, נמנעו בתי המשפט מלגזור עונשי מאסר בפועל ותחתם נגזרו עונשי מאסר בעבודות שירות. ראו למשל עפ"ג (חי') 36573-01-18 **מחאמיד נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.2.2018).

19. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא בין ארבעה-עשר לשלושים חודשי

מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

העונש המתאים לנאשם

20. שקלתי לזכות הנאשם את גילו הצעיר, עברו הנקי, והעובדה שהוא מקיים אורח חיים מתפקד ונורמטיבי במישור המשפחתי והתעסוקתי. מחויבותו של הנאשם למקום עבודתו ולמשפחתו, המאמצים שמשקיע בניהול העסק שלו גם בתקופת המעצר, התמיכה בהוריו ודאגתו לאשתו ולבנותיו, יש בהם כדי להוות גורמים מפחיתי מסוכנות והם מהווים שיקול לקולא.

21. דבריהם של עדי האופי על אופיו הנח והנעים של הנאשם ועל עזרתו לזולת אכן עומדים בסתירה לאופי העבירות שביצע, ואולם פעילותו לטובת הכלל תעמוד גם היא לזכותו כשיקול לקולא.

22. עוד יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בביצוע העבירות, ושיתוף הפעולה עם המשטרה בהסגרת הנשק והתחמושת שהחזיק. עם זאת, כפי שעולה מתוך תסקיר שירות המבחן, הנאשם מצמצם מחומרת העבירות ומבטא תפיסות המצדיקות מעשיו באותה עת, עובדה שיש בה כדי ללמד על כך שהנאשם לא הפנים עד תום את הפסול שבמעשיו. על אף האמור, יש לשקול גם את ההשפעה המרתיעה של ההליך הפלילי על הנאשם ואת החרטה שלו על המעשים, גם אם זו נובעת מהבנת המחירים שמשלמים הוא ומשפחתו על ביצוע העבירות.

23. הנאשם מוסיף להתגורר בסביבה שבה סכסוך המשפחות עודנו פעיל, והסכנה להתלקחות אלימה שרירה וקיימת ומחייבת שקילת שיקולי הרתעה אישית. עם זאת יש לתת גם משקל מסוים לרצון שהביע הנאשם להתרחק ולהרחיק את משפחתו ממקום הסכסוך, אך נושא זה יזכה למשקל מוגבל, שכן אין לדעת האם התכנית תצא אל הפועל.

24. הנאשם אמנם הביע הסכמה ליטול חלק בהליך טיפולי, ואולם שירות המבחן התרשם כי מאפייניו האישיותיים של הנאשם יקשו עליו להיפתח ולחשוף עצמו בטיפול, ולא ניתן לדעת האם טיפול שכזה אמנם יישא פרי. בנסיבות אלה אין הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

25. מנגד, סוגיית האכיפה הבררנית מצדיקה במקרה דנן חריגה מסוימת לקולא ממתחם העונש ההולם; העובדה שבחלוף כעשרה חודשים מאז הגשת כתב האישום לא הועמד לדין הקושר הנוסף שקשר עם הנאשם לרכוש את הנשק כמתואר באישום השלישי, הגם שאין טענה לקיומם של קשיים ראייתיים בעניינו, מעוררת חוסר נוחות. הדעת נותנת כי בחלוף למעלה מעשרה חודשים מאז המעצר וחשיפת הפרשה, בשעה שחומר הראיות כבר נבחן על ידי פרקליט אשר החליט על הגשת כתב אישום בעניינו של הנאשם, ניתן היה לקבל החלטה בעניינו של האחר. בחלוף פרק זמן זה, הנימוק שלפיו עניינו של הנאשם נידון בהליך מזורז של מעצר אינו יכול להניח עוד את הדעת. בשלב זה לא ניתן לדעת האם האחר ייתן את הדין על מעשיו, ועובדה זו לבדה מקימה הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, המצדיקה חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. עם

זאת, לנוכח העובדה כי הנאשם נותן את הדין על אישום נוסף, חמור יותר, החריגה מן המתחם בשל אכיפה בררנית תהא סמלית בלבד.

26. הנאשם היה נתון במעצר של ממש מיום 22.1.20 עד ליום 7.4.20, ומאז שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני. תקופת המעצר מאחורי סורג ובריח תנוכה מן העונש שייגזר, ואילו ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני, שגם הם בעלי אפקט עונשי, לא ינוכו, אך ישקלו במסגרת קביעת העונש המתאים לנאשם.

27. לאחר בחינת מכלול הנסיבות, מצאתי כי לא ניתן לקבל את המלצתו העונשית של שירות המבחן, השוקל, על פי תפקידו וייעודו, בעיקר שיקולי שיקום. מכלול שיקולי הענישה במקרה דנן, ובכלל זה שיקולי גמול והרתעת הרבים, אינם מאפשרים להימנע מלגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל.

לא נעלמה מעיני הפגיעה שעשויה לפגוע הטלת עונש של מאסר בפועל בנאשם ובבני משפחתו שבהם הוא תומך, אך לא מצאתי כי בשיקול זה, וגם כשהוא מצטרף ליתר השיקולים לקולא, יש כדי להצדיק הימנעות מהטלת מאסר בפועל.

28. לנוכח האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה -עשר חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מיום 22.1.20 עד ליום 7.4.20.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב לריצוי העונש ביום 24.1.21 עד השעה 9:00 במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

עד למועד התייצבותו למאסר יוסיף הנאשם לשהות במעצר בפיקוח אלקטרוני.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור אחת העבירות שבהן הורשע, או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

29. הנשק והתחמושת שנתפסו יחולטו או יושמדו, על פי החלטת רשם המוצגים.

30.ב"כ הנאשם לא התנגד לחילוט מכשירי הטלפון שנתפסו ואשר באמצעותם בוצעו העבירות ועל כן אני מורה על חילוטם.

31.מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ' כסלו תשפ"א, 06 דצמבר 2020, בנוכחות
הצדדים.